

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 12/01

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu dňa 31. januára 2001 predbežne prerokoval podnet L. H., bytom O. 96, zastúpeného advokátom JUDr. Z. H., D. S., ktorým namietal porušenie svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním Okresného súdu v Trnave, a takto

r o z h o d o l :

Ústavný súd Slovenskej republiky podnet L. H. o d m i e t a pre nepríslušnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky na jeho prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo dňa 8. novembra 2000 doručené podanie L. H., bytom O. č. 96 (ďalej len „podnecovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Z. H., D. S., označené ako „Podnet podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky na začatie konania vo veci porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších zmien a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení jeho protokolov“.

Podnecovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol, že „Slovenská republika, zastúpená Okresným súdom v Trnave, v konaní o ochrane proti neoprávneným zásahom do užívacieho práva č. k. 17 C 167/95 porušila právo L. H., rod. číslo 421207/117, bytom 930 12 O. č. 96, upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“.

Pri predbežnom prerokovaní veci ústavný súd posudzuje splnenie všetkých podmienok konania o podnete uvedených v § 20 a v § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd je príslušný na konanie o podnete, ak tento má všetky zákonom predpísané náležitosti, je prípustný, je podaný oprávnenou osobou, nie je zjavne neopodstatnený alebo podaný oneskorene.

Ústavný súd je príslušný posudzovať plynulosť konania pred všeobecným súdom až po tom, ako účastník konania vyčerpal všetky možnosti upravené právnym poriadkom Slovenskej republiky, ktorými sa mohol domáhať uplatnenia svojho práva.

V podnete podnecovateľ uvádza, že bol účastníkom konania vo veci prejednáwanej pred Okresným súdom v Dunajskej Strede pod sp. zn. 5 C 52/95, v ktorej žiadal vydať predbežné opatrenie. Krajský súd v Bratislave (ako súd druhého stupňa pre Okresný súd v Dunajskej Strede) rozhodol uznesením sp. zn. 26 Nc 5/95 zo dňa 31. augusta 1995 o námietke zaujatosti sudcov Okresného súdu v Dunajskej Strede.

Z obsahu podnetu vyplýva, že vo veci samej rozhodol Okresný súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 17 C 167/95 dňa 4. decembra 1996. Proti tomuto rozsudku podal podnecovateľ odvolanie, o ktorom Krajský súd v Trnave rozhodol tak, že rozhodnutie Okresného súdu v Trnave zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Podnecovateľ namieta, že napriek skutočnosti, že došlo viackrát k vytýčeniu termínu

súdneho pojednávania (posledný úkon Okresného súdu v Trnave bol vykonaný 29. októbra 1998), prvostupňový súd vec právoplatne neukončil, pritom nevyužil všetky možnosti vyplývajúce z Občianskeho súdneho poriadku, aby bola vec meritórne rozhodnutá. Z podnetu nie je možné zistiť, či došlo k právoplatnému rozhodnutiu o predbežnom opatrení, o ktorom sa v úvode podnetu podnecovateľ zmiňuje, teda nie je zrejmé, či toto konanie bolo právoplatne ukončené.

Podnecovateľ namieta zbytočné prietahy v súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom v Trnave pod sp. zn. 17 C 167/95. Ako vyplýva z jeho sťažnosti zo dňa 20. októbra 1995, ktorú adresoval predsedovi Krajského súdu v Bratislave, táto smeruje proti konaniu a rozhodnutiu o predbežnom opatrení Okresného súdu v Dunajskej Strede sp. zn. 5 C 52/95. V závere sťažnosti pisateľ konštatuje, že Krajský súd v Bratislave nečinnosťou v predmetnej veci nezamedzil vzniku škody. Nakoľko uvedená sťažnosť sa netýkala zbytočných prietahov v konaní, nie je možné posudzovať ju ako sťažnosť podanú na prietahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o štátnej správe súdov v znení neskorších predpisov. Podľa tohto zákonného ustanovenia sa fyzické a právnické osoby môžu obracať na orgány štátnej správy súdov so sťažnosťou na postup súdu len vtedy, ak ide o prietahy v konaní, o nevhodné správanie alebo narušovanie dôstojnosti súdneho pojednávania súdnymi osobami. V iných prípadoch nie je sťažnosť prípustná. Možno konštatovať, že sťažnosť podnecovateľa zo dňa 20. októbra 1995 adresovaná predsedovi Krajského súdu v Bratislave je práve svojím predmetom sťažnosťou neprípustnou. Navyše, zo zásady efektívnosti takejto sťažnosti vyplýva, že má byť podaná na orgány štátnej správy toho súdu, ktorý predmetnú vec prejednáva. Uvedenú sťažnosť nie je možné uznať ako sťažnosť na prietahy v konaní vedenom na Okresnom súde v Trnave pod sp. zn. 17 C 167/95 aj z dôvodu časového odstupu. Podnecovateľ nepredložil kvalifikovanú sťažnosť na prietahy v konaní vedenom na Okresnom súde v Trnave pod sp. zn. 17 C 167/95 podľa § 17 zákona o štátnej správe súdov adresovanú príslušnému orgánu štátnej správy konajúceho súdu, ktorý by na jej základe mohol zariadiť nápravu vo veci.

Ústavný súd viackrát zdôraznil, že účelom práva podávať sťažnosť na priet'ahy v konaní je poskytnutie možnosti konajúcemu súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. Ústavný súd v zásade skúma, či sa navrhovateľ domáhal ochrany tohto základného práva v konaní pred všeobecnými súdmi prostriedkami, ktoré sú mu dostupné a ku ktorým patrí aj spomínaná sťažnosť podľa § 17 zákona o štátnej správe súdov (I. ÚS 47/96, I. ÚS 1/97, I. ÚS 49/98, I. ÚS 33/99). Keďže navrhovateľ nepreukázal uplatnenie svojho práva upraveného v § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov, nevyčerpal tak všetky právne možnosti ochrany svojho základného práva, a preto sa nemôže domáhať tejto ochrany základného práva, ktorého porušenie namieta, v konaní o podnete pred ústavným súdom. Za sťažnosť podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov nie je možné pokladať ústavnému súdu predložený list zo dňa 26. novembra 1997 označený ako „Zaslanie dôkazov a žiadosť o vytýčenie súdneho pojednávania“, ktorý zaslal právny zástupca podnecovateľa Okresnému súdu v Trnave k sp. zn. 17 C 167/95.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.